

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Bucuroș de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Dumnezeu ne cere întreaga inimă.

Suprema nefericire a noastră este, că prea mult suntem absorbiți de grijile mărunte, meschine ale existenței noastre. Am vrea să-l servim și pe Dumnezeu, dar mai înainte de toate servim mamonei, vrem să ne îngrijim și de suflet, după ce ne-am îngrijit mai întâiu de necesitățile trupului nostru. Iar așa îngrijirea existenței noastre pământești ajunge în locul cel dintâi și grija celoreterne rămâne în urmă. Și nici nu observăm, că omul îl preferăm lui Dumnezeu, iar corpul sufletului.

În loc ca să trăim în veșnică armonie cu noi înșine, sufletul nostru e devastat de necezurile zilnice, în loc ca să ne ridicăm capul zâmbitor și încrezător privind spre cer, grijile, ca o forță de gravitație fatală, ne atrag spre pământ.

Și înzădar ne spune Evanghelia noi nu înțelegem frumuseța și nici însemnătatea cuvintelor: „Nimeni nu poate sluji la doi domni: pentru că sau pe unul va urî și pe altul va iubi, sau de unul se va lipi și pe altul va urgisi. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și mamonei.

Pentru aceasta zic vouă: nu vă grijiți de sufletul vostru, ce să mâncați și ce să beți; nici de trupul vostru cu ce să vă îmbrăcați. Au nu este sufletul mai mult decât hrana, și trupul decât îmbrăcămintea?

Căutați la paserile cerului, că nici nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jirnițe, și Tatăl vostru cel ceresc le hrănește pe ele. Au nu sunteți voi mai aleși decât acestea? Dară cine din voi

grijindu-se poate să-și adaugă statului său un cot?

Și de haină ce vă grijiți? Socotiți crinii câmpului cum cresc: nici nu se ostenesc, nici nu torc. Și zic vouă, că nici Solomon întru toată mărirea sa nu s'a îmbrăcat ca unul din aceștia.

Deci dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu așa o îmbracă: au nu cu mult mai vărtos pe voi, puțin credincioșilor? Drept aceea să nu vă grijiți zicând: ce vom mânca sau ce vom bea, sau cu ce ne vom îmbrăca? Căci toate acestea păgânii le caută. Căci știe Tatăl vostru cel ceresc, că vă trebuiesc acestea toate."

Dacă am înțelege aceste cuvinte, și aceea că orice suferință și renunțare este trecătoare, dar meritul câștigat prin ea este etern, vieața noastră ar fi frumoasă, fericită, antreul ce-

rului. Căci dacă am pricepe, că nu aceea este esențială că suferim, dar aceea că și din suferințele, necazurile și lipsurile noastre să citim iubirea lui Dumnezeu față de noi, — atunci aceste le-am înțelege chiar ca dovezile acestei iubiri. Iar dacă am ști că Dumnezeu ne iu-

bește, am ști și aceea că El ne poartă grijă. Atunci nu ne-am înconjura cu zidurile negre ale grijilor zilnice, care ne opresc privirea și ne încătușează mintea și voința, dar am simți nădejde nouă și am observa nenumăratele posibilități de îndreptare pe câmpul nemărginit al iubirii dumnezeiești.

să-i imiteze : se retrăgeau într'un colț al grădinii și pe când unul dintre pustnici sta în genunchi și se ruga, celalalt săpa, sămâna legume, le uda ; când era obosit de lucru și celalalt de rugă, își schimbau rolurile.

Dar unul din anachoreți era totdeauna aplecat să-și prelungească rugăciunea : acesta era Tereza. Ea nu se prefăcea, ci se ruga deabinelea ; vorbea lui Isus în adâncul inimii ei și Isus îi răspundea. O, ce dulci momente petrecea astfel micuța Tereza ! Cași adevărații călugări, amândouă copilele se păziau să vorbească, când aveau să-și spună ceva își făceau semne, își luau un aer grav, mergeau cu ochii plecați ; continuându-și jocul pe stradă își ziceau rugăciunile în gând.

Intr'o zi Tereza, dorind, fără îndoială, să se reculeagă și mai mult zise celeilalte : „am să închid ochii, condu-mă !“ Din nenorocire, Maria voi să o imite ; fiind pe trotuar nu le era teamă că vreo trăsură să dea peste dănsule ; dar deodată, un vuet îngrozitor făcu pe Celina și Ioana care mergeau înainte, să-și întoarcă capul. Au rămas buimăcite, văzându-le pe amândouă căzute peste lăzi, la ușa unei prăvălii, iar proprietarul roș de mânie repezindu-se să-și adune mărfurile împrăștiate ! E inutil să spunem ce ochi mari au deschis ca să poată ele singure să se scoale repede și să fugă nu numai de negustor ci și de dreptele imputări ale Ioanei, rușinată de ceea ce se întâmplase. Micele noastre sihastre, comiseseră un act de

Dorul de singurătate și de rugăciune a Sfintei Tereza de Pruncul Isus

Când domnul Martin și-a pierdut soția, învăluind toată viața cu o gândire serioasă și zicându-și că el, ca tată n'are dreptul să dispună de destinul copiilor ei numai să-i îndrumeze pe calea plăcută lui Dumnezeu, a părăsit orașul Alecon și a plecat la Lisieux unde trăia sora soției sale cu familia ei, adică doamna și domnul Guérin cu copiii lor (două fetițe). Doamna Guérin trebuia să se preocupe de relațiile sociale și de distracții copilelor sale.

Doamna Guérin le conducea adesea în parcul orașului, un parc superb, unde se reuniau cele mai bune familii. Se organizau, din când în când, dansuri, inocente bineînțelese.

Dar micuța Tereza avea o adâncă repulzie pentru asemenea distracțiuni, un fel de teamă instinctivă. Se simțea așa de mulțumită când n'o mai chema

nimeni, n'o mai imbia nimeni ; atunci o lua rezna prin crânguri, culegând flori, dintre cele mai frumoase, lucru care stârnea invidie în multe inimi. Spre sfârșitul zilei când toate familiile părăsiau parcul ; drept, ca în fabulă, cele care cași greurul jucaseră, aveau mâinile goale, pe când Tereza, imitând albina, era cu brațele încărcate ; era ca o icoană venită de dincolo, aceea ce va fi în ziua cea din urmă când vom apărea în fața lui Dumnezeu ca să-i dăm seama de faptele noastre.

Cu totul altfel erau jocurile Terezei, ale surioarei ei și ale micuțelor verișoare când se aflau împreună.

Tereza și cu Maria Guérin născociseră un joc cu totul original și nou : „jocul de a pustnicii.“

Auzind pe părinți povestind despre sfinții ce-au trăit prin adâncul deșerturilor : se puseră

imprudență disprețuind pământul până în a uita că ochii ne sunt dați spre a ne conduce cu înțelepciune. Inșă să nu le acuzăm. Sunt atâția oameni pentru care pământul e totul și cari căzând în excesul contrar se uită cu ochi prea tare deschiși spre vanitățile și falsele lui plăceri.

Micuța Tereza ducându-se pentru câțva timp la Trouville unde verișoarele își petreceau vacanța de vară, fu adânc impresionată de frumuseța mării, de imensitatea ei; încântarea ei se ridica plină de recunoștință către Dumnezeu, autorul oricărei frumuseți. Dar vai! contemplarea ei fu prihănită de acel „va et vient” vanitos al tualetelor strălucitoare și excentrice care se întrepuneau între dânsa și mare. „O, aide să plecăm de aici, zise dânsa Paulinei!”

Copila își dădea seama de puerilitatea acestor părazi, de micimea sufletelor ce-și caută bucuria în asta.

Se duceau bucuroși spre „Roches noires” unde găseau scoici de culori foarte întunecate.

Terezei îi plăcea să se așeze cu Paulina pe o stâncă golașă, seara, la ora în care soarele părea că se scaldă în imensitatea valurilor, lăsând în urmă-i o dâră luminoasă. Tereza contemplă îndelung această brazdă de aur despre care sora ei îi spunea că e icoana harului luminând aici jos drumul sufletelor fidele.

Atunci ea își închipuia inima-ica o barcă mică și ușoară pe

dâra aceasta de lumină și lua hotărârea de a nu se îndepărta niciodată de privirea lui Isus ca să plutiască în pace și repede spre țărâmul cerurilor.

(După Carbonel)

Pelerinajul del sf. mănăstire a Bixadului.

Sărbătoarea sf. Apostoli Petru și Pavel și în acest an a fost prăznuită la mănăstirea părinților noștri baziliani dela Bixad cu fastul obișnuit. Încă de miercuri au început să sosească pelerini din cele mai îndepărtate ținuturi ale eparhiei Maramureșului. Maramureșenii propriu zis au fost reprezentați în mod deosebit de impunător, făcând excepție doar ieudenii.

Vineri după masă a sosit la Bixad Excelența Sa Preasfințitul Alexandru, episcopul Maramureșului, însoțit de Reverendisimul canonic Vida și Clarisimul director de cancelarie Racoșianu.

Clerul mirean și monahal în procesiune a ieșit întru întâmpinarea Arhiepiscopului iubit beneventându-l prin rostul păr, Atanasie A. Maxim, superiorul sfântului așezământ dela Bixad. Preasfințitul Arhiepiscop a răspuns foarte emoționat, îndemnând poporul credincios la alipirea față de legea strămoșească și perseveranță în credința părinților noștri.

De seară P. S. Sa, cu mare asistență, a săvârșit Cinstitul Paraclis și a predicat, dar când

au pornit în procesiune în jurul sfântului lăcaș atât de plăcut Maicii Indurărilor, se porni o furtună cum nu-și aduc aminte bătrânii să fii apucat. Abia s'a retras Arhiepiscopul și furtuna luă proporții nemaipomenite. Biserica a rămas intactă, incolo arbori uitați de vremuri sunt scoși din rădăcini, coperișele șetrilor sboară ca niște aeroplane sinistre, coperișul de pe o parte a locuinței călugărești este dus la o distanță de mai bine de 50 metri, țiglele de pe coperișul șopruului pentru adăpostirea pelerinilor se sfarmă în bucăți căzând asupra celor ce căutau scut, cu toate acestea afară de spaima ce a cuprins pe toți deopotrivă, nu s'a relatat nici un incident mai grav. Se vede că Maica Preacurată a ocrotit pe cei ce au alergat din mari depărtări și cu multă trudă la acest loc de rugă.

Sâmbătă dimineața procesiunile de prin comunele învecinate nu se mai sfârșeau. A fost popor mult, foarte mult înșiruit în jurul altarului capelei din curte, unde s'a ținut liturghia arhiepiscopă. Arhiepiscopul a ținut a treia predică, cu același entuziasm apostolic și aceeași vervă oratorică.

S'au mărturisit și împărtășit la 3000 de credincioși.

Pela amiază se vedeau deja miile de credincioși porniți iarăși spre ale lor, după ce și-au reînnoit puterile sufletești adăpându-se din izvorul limpede și curat al sfintei noastre religii la picioarele Maicii Indurărilor.

Creștinul bun e și român bun.

Articolul de față îl reproducem din „Farul Nou,” ca omagiu amintirii repausatului Eugen Pop colonel, fiu al Maramureșului. De-am putea să înșirăm urieșa muncă a tuturor românilor catolici, poate ar amuți glasurile aceloră, cari văd în biserica noastră un dușman al țării.

Azi, când tot mai rar apar sufețele mari și caracterele integre, figurile dispărute apar tot mai împodobite în aureola virtuților celor mai alese și mai desăvârșite. Ele și de dincolo de mormânt atrag pe cei ce privesc viața din punctul de vedere trecător. Astfel ești îndemnat să te împaci cu toate împrejurările, oricât de vitrege ar fi și să folosești talanții primii așa încât să lași în lume tot ce-ai primit, contribuind prin aceasta la clădirea aceea măreață, în care se slăvește sin-cer Creatorul Tău.

Una dintre figurile, ce-a strălucit puternic pe ecranul nostru, lăsând în urmă-i tot cu ce l'a inzestrat natura și divinitatea a fost colonelul Eugen Pop din Alba Iulia-Partoș, dela moartea căruia se împlinește un an de zile. Sufletul ales și adânc convins despre mângăierea, ce ți-o dau adevărurile eterne a lăsat în viața-i particulară, cași în cea publică urme neșterse despre modul cum trebuie înțeleasă și trăită viața.

Născut în casa unui preot evlavios din Maramureșul voevozilor întemeietori de țări și căliți în lupta vieții, a crescut sub oblăduirea blândului vlădnică Mihail Pavel dela Oradea Mare. Indrumat de către acesta își formează acel caracter de bronz, ce nu i-a alterat simțământul de creștin și de român,

oricât de felurit și potrivit i-a fost mediul, în care s'a învățit.

După terminarea studiilor în Pesta și Graz s'a dedicat carierei militare, unde purtând cu vrednicie demnitatea de judecător, s'a ridicat până la demnitatea de președinte al Curții Marțiale din Pesta.

După războiul mondial activează la alcătuirea codului militar român și apoi se retrage în viața dela țară, ca acolo să se dedice muzicii, spre care-l atrăgea darul moștenit dela părinți. Compozițiile muzicale, cântate la București în fața unui public select și numeros l-au făcut pe autor să apară de mai multe ori pe scenă în 1930, spre a primi în persoană aplauzele binemeritate. Culegător de poezii populare col. E. Pop se străduiește însuși a face poezii în stil popular.

Ceeace te atrăgea și te făcea să-ți ridici cu respect pălăria înaintea acestui bărbat tăiat dintr'o bucată, era caracterul lui de bronz, alipire sinceră față de cele sfinte și-o credință nestrămutată că cu timpul întreg neamul românesc o să revie la matcă sau cu alte cuvinte într'un timp nu prea îndepărtat toți românii o să se unească cu Roma. Rar lipsia dela biserică, măcar că fizicul și mai ales inima slăbită îl supăra foarte des, se mărturisla și cumineca regufat și îndeosebi

vorbea de cele sfinte cu atâta convingere, cât nici preotul în predica lui nu putea aduce alte argumente mai convingătoare. Era atât de infiltrată în el ideea, că prin el divinitatea lucrează în mod direct la transmiterea adevărurilor eterne, cât nu arareori zicea că la compunerea muzicală a unei noi liturgii simte cum trece prin organismul lui o putere nevăzută, care-i mișcă până și geana ca să pună nota cea mai potrivită sunetului necesar la sf. Liturgie: Iată cum se exprimă asupra darului ceresc al Sfântului Spirit:

Suflul Tău cel sfânt, când mă atinge
Haosul din lăuntrul meu dispăre
Ce-a fost un biet instinct se înalță
Ca idee din trudit-mi sbucium
Ce-mi părea deșert, sterp și zadarnic mai înainte.

Și acest suflet bun de creștin adevărat în toiul luptelor naționale din Ardeal, când și ultimii stâlpi, pe cari se rezima temelia partidului național român în 1916 au fost delăturați prin trimiterea frunțașilor români în măcelul mondial, era menit să opereze cu influența sa pe lângă factorii competenți cauza Românilor din Transilvania.

Când se alcătuiesc în 1918 gărzile și consiliile naționale e printre cei dintâi militari, care-și punte priceperea militară exclusiv în serviciul neamului, din care a ieșit, de care nu s'a depărtat și ale cărui însușiri alese spre orice țărâm a fost, n'a încetat a le prețui, dar știa să arate și scăderile, ce-ar trebui

delăturate, ca neamul nostru să poată juca în istorie rolul, ce-l merită ca descendent al Romanilor.

Credea în orice împrejurări în învierea neamului său și în înflorirea bisericii unite, al cărui fiu devotat era.

Acesta a fost colonelul Eugen Pop, care a dispărut repentin, dar căruia nu i-a lipsit mângâierea preotului în ultimele clipe.

Iată cum creștinul bun e și român bun.

LEONTE OPRIS

Este vina noastră

că ne lăsăm umiliți, că ni se deneagă chiar și ființa noastră de român. Timp de 17 ani Biserica noastră a trecut peste toate fazele umilirii din partea acelor, cari nu vor să priceapă, că credința noastră este sfântă, de care nimeni nu se poate atinge, nici chiar pe bază națională, căci trecutul și prezentul dovedesc, că suntem buni români, chiar mai buni decât aceia cari samănă neînțelegerea pe temă națională.

Am zis că-i vina noastră că ne lăsăm umiliți. Ochii noștri nu văd, urechile noastre nu aud. Nu ne-am solidarizat niciodată pentru afirmarea drepturilor noastre în țara noastră. Abia ici colo, s'au ridicat că-

feva glasuri în gazetele noastre, glasuri răzlețe, lipsite de ecou. Dar nici odată nu am auzit glas de mirean ridicându-se împotriva nedreptății ce ni se face. Cine ar mai putea înșira durerile noastre? Ajunge ca să pomenim de încercările de discreditare a Bisericii noastre sub masca antirevizionismului. Publicul ascultător se recrutează din mireni greco-catolici, cari — așa scriu gazetele — cu mare însuflețire au primit minciunile înșirate despre locșitorul lui Isus, Papa. Ce e pricina? Neștiința sau indiferența sau poate... răutatea?

Urmarea lașității noastre este, că ura îndreptată nu mai are margini. Azi nu se mai respectează nici chiar cele mai înalte fețe bisericești ale noastre. În ultimul timp, doi dintre ei au fost vătămați în modul cel mai grav. Cazurile din Beiuș și Baia-Mare sunt lovituri date în plin. Capul e lovit și noi membrele să nu simțim lovitura? Ori nu suntem membrele aceluiaș trup? În loc de apărare solidară, o tristă tăcere vrea să dea uitării noua dovadă a lașității noastre.

Dar avem „Agru.” Nădăduim, că de acum vom găsi calea de a ne impune, nu cu hotăriri mari, cari nu se execută, ci cu voință dârză de a ne afirma de aceia ce suntem: români și catolici.

Invitare.

Intellectualii și credincioșii parohiei Rozavlea cu onoare invită pe toți oamenii de bine ca să ia parte la sfințirea pietrii fundamentale a noiei biserici în ziua de 21 Iulie (Dumineca). Seara va urma o petrecere dansantă. Venitul este destinat pentru fondul sfintei biserici.

Pentru credincioșii parohiei Rozavlea ziua de 6 Iunie (Inălțarea Domnului) a fost o zi de mare bucurie sufletească, având în mijlocul lor pe Reverendisimul Domn canonic Ludovic Vida dela Baia-Mare.

Predicile ținute de Rev. canonic au impresionat până la lacrimi sufletele credincioșilor.

La sfârșitul sfintei Liturghii s'a făcut recepțiunea solemnă a membrilor societății Mariane „Nașterea Preacuratei” primindu-se ca membrii ordinari activi 102 credincioși.

Impresionantă a fost darea medaliilor și a diplomelor, — se vedea cum fiecare membru cu ochi scâlțați în lacrimi ruga pe Maica Sfântă să-l primească sub ocrotirea ei.

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

Catolicismul din Anglia progresa în măsură mare. Așa arată Mc. Nulty episcopul din Nottingham. Și anume: în anul 1844 în Anglia au trăit 50.000 catolici, numărul lor în 1934 a fost 3.000.000. În 1844 catolicii din Anglia au avut 500 de biserici și capele cu 700 de preoți, azi ei au 2.196 de biserici cu 4.196 de preoți. În ultimii 20 de ani numărul acelor, cari s'au reintors la catolicism este: 200.000.

Capul sf. Toma Morus este azi în proprietatea anglicanilor. Parlamentul englez a hotărât, ca să ridice un monument în memoria lui Toma Morus. Hotărârea este bazată pe faptul că Toma Morus a fost unul dintre cei mai mari bărbați de stat ai Angliei și a fost președintele parlamentului englez. Cercurile catolice au primit cu mare bucurie hotărârea parlamentului.

Cu această ocazie a apărut un articol în gazeta catolică (The Church Times) în care se cere, ca să se dea catolicilor capul sf. Toma Morus pe care azi îl dețin anglicanii. Scriitorul articolului între altele întreabă: nu ar fi un gest de pornire nobilă și binevoitor, dacă capul s'ar da acelor, cari atât de mult îl prețuiesc și cinstesc pe Toma Morus, încât l-au declarat de sfânt? Religiunile nu se pot vinde sau cumpăra, dar se poate renunța la ele.

O cununie interesantă. În Ankara Turciei 9 frați au luat în căsătorie 9 surori în aceeași zi. Frații sunt de vârstă dintre 22—40 ani iar surorile 16—27 ani. Cununia a devenit o adevărată serbătoare populară, căci la aceasta rară cununie au participat 800 de cetățeni din Ankara.

Radio în vagoanele C.F.R. Se aude, că în timpul cel mai

scurt trenurile române vor avea aparate de radio recepțiune. În ziua de azi au aparate vagoanele regale, vagonul președintelui consiliului de miniștri, al patriarcului și al ministrului comunicațiilor. Instalarea s'ar efectua la toamnă și numai pentru trenurile rapide și accelerate.

La Praga se fac mari pregătiri pentru buna reușită a zilei catolice. S'a emis timbre postale de propagandă în culoare violetă.

Redacția unei gazete din Tșinanfu (China) a trecut la catolicism. Gazeta este „Kvangh-vapo” și are șef redactor și 2 redactori. Gazeta apare în limbile engleză și chineză. Redactorii împreună cu soțiile și copiii lor s'au botezat.

~~~~~  
Pentru comitet răspunde: Titu Berinde.  
~~~~~

Calendar săptămânal.

7 — 13 Iulie 1935.

7. Dumineca III-a d. Rusalii

Ap. Rom. 5, 1. Evg. Mat. 6, 22.

C. Toma Mal.

8. Luni Procopie † 303

9. Marți M. Poncrație † 310

10. Mercuri M. Leontie și soții

11. Joi M. Eufemia

12. Vineri M. Proclu

13. Sâmbătă Arh. Gavril

Fulgerile și tunetele de vară ne aduc aminte de ziua Domnului cea înfricoșată, de ziua judecății. La judecată despre multe vom fi luați la răspundere. Nu vom fi întrebați numai despre aceea, cum am ținut poruncile: oare nu am furat, nu am injurat, nu am făcut necurăție ori alte răutăți, ci și despre aceea, cum am iubit sfânta Biserică, cum am apărut-o de dușmani, cum am sărit în ajutor la lipsurile ei, cum am păzit tare credința ei.

(Calendarul Bunului creștin
Mănăstirea Bixad).

